

LA VEU DELS LECTORS:

Natàlia Qui Casals // Lleida

Quan tot això passi...

Són innombrables les mostres d'agraïment que estan sorgint per tot arreu envers aquells sectors que estan ajudant en aquesta gran crisi que passarà, sens dubte, als confins de la història del segle XXI. Podria repetir tot el que es diu des dels balcons, finestres, als mitjans, i no em cansaria d'agrair i agrair, de fer el que, personalment, he fet sempre i així em van ensenyar: a valorar i respectar els pilars bàsics d'una societat, els que ara el poble veu com a salvadors.

Algun dia, però, no gaire llunyà, o això espero, tot tornarà a la normalitat... O no. I aleshores, què farà el poble? Doncs jo els ho diré: res. La gran majoria de la societat medieval que

ens envolta continuarà demostrant que és més important cridar ben fort "¡Viva España!" i enarbolar un tros de drap, sortint i cridant pels carrers per véncer "l'enemic", aquell qui vol destruir la Patria, que no pas defensar allò pel que realment s'haurien de rasgar les vestidures: la sanitat i l'educació. M'agradaria equivocar-me. Malauradament, una societat que permet els "saquejos" als quals ens ha sotmès la monarquia, l'església i la classe política més corrupta de la història d'Espanya de les últimes dècades, no mereix sinó el que tenim. Hem mirat cap a un altre costat i no hem fet res. I a les urnes em remeto. La classe obrera més misèria votant a partits completament capitalistes?

No cal afegir res més. I quan tot això passi, reaccionarem contra el que hem vist de manera descarada, de com han

ajudat en tot això l'OTAN, la Unió Europea, la monarquia i l'Església, per lluitar contra la Covid-19? Tirarem endavant com a poble digne? O continuarem deixant-nos encular, i disculpeu l'expressió, traient la banderola i cridant "¡Viva España!"?

Només el temps dirà si demostrem que els sanitaris, el personal de neteja, els policies, els transportistes, els repartidors, els treballadors dels supermercats, i un llarguíssim etcètera de persones que treballen per cadascun de nosaltres, mereixen aquest respecte del qual ara tant se'ns omple la boca! O continuarem venerant més una estrella de futbol, posem per cas, que un científic. Simplement, és la meua humil opinió, tot i que massa real. Salut tinguem! I sí, gràcies a tots aquells i aquelles qui ho feu possible. Eternament agraïda.

cartes@lamanyana.cat

LA MAÑANA és una publicació plural i oberta a tota mena d'opinions. En aquesta secció es publicaran totes aquelles cartes que estiguin degudament identificades i que siguin d'interès general. No es publicaran cartes amb pseudònims o inicials. Els originals s'hauran de presentar mecanografiats i no superar les 30 línies d'extensió. La tramesa de textos a aquesta secció implica l'acceptació d'aquestes normes.

#totanirabe

ALEXIS GUALLAR
ADVOCAT I MEDIADOR.
DLLEI ADVOCATS

Dotze d'abril. He perdut el compte dels dies que portem de confinament. Molts morts, massa morts, sempre són massa morts però aquesta vegada va de debò. A casa teletreballant, amb una nova rutina i la mirada posada en el dia que tot plegat s'acabi, si és que algun dia arriba aquest final de la Covid-19, o com sembla ha vingut aquí per quedar-se de manera recurrent. Aquests dies s'han aprovat moltes mesures legals, molts decrets llei, a cuita corrent, per mirar de donar respostes o posar pedaços a la incertesa. Lleis mal redactades, precipitades i que molt probablement són més un problema que una solució. La presa de decisions ha estat tumultuària, confusa i lenta. Això sí, millor o pitjor, el dret sempre omnipresent en la nostra societat. Aquest Dllel, serà poc jurídic i molt vivencial. Com un balcó que ens permet aplaudir als veritables herois d'aquests dies i alhora cridar impotent davant d'alguns fets o decisions. Aquest Dllel seran unes reflexions que comparteixo amb l'estimat lector, per si li són d'alguna utilitat.

Primera.- M'amoïna pensar si n'aprendrem i com sortirem d'aquest enorme atzucac. Com tot moment de crisi, és alhora moltes coses. Un xoc amb el nostre status quo mental i vital, que trenca els nostres plans, les nostres rutines i les expectatives immediates. Molt de dolor davant les pèrdues de persones estimades i properes. Un desafiament i repte, per com podrem afrontar aquesta nova situació amb els mitjans i eines personals que tenim a l'abast. És un moment per trobar-se, per alentar i asserenar un ritme vital excessivament líquid, gairebé gasós, i prendre consciència del moment, de tot el que ens estem perdent per mirar tan de pressa endavant i gairebé mai cap a dins nostre. I com no, tota crisi té elements d'oportunitat, d'aprenentatge, superació personal i millora.

Segona.- Les passejades amb la Lluna tot escoltant uns ocells molt més actius de l'habitual, les classes de ioga en línia, el no tenir agenda, ni reunions, ni judicis, ni visites..., m'han ajudat a retrobar-me. Des de la meua adolescència, tancat a l'habitació llegint i

escoltant música que no havia tingut temps per parar i pensar. I ja eren massa anys... Suposo, bé més ben dit em temo, que també ha ajudat el pas de l'equador que implica haver superat fa poc la cinquantena, que et fa donar un cop d'ull endarrere, fer balanç de com ha anat tot plegat i pensar com vols que sigui la part de viatge que tens per endavant.

Tercera.- Posem-nos positius. Deixem de banda als governs, als polítics, amb les seves decisions encertades i algunes menys, amb les seves misèries partidistes i personals. Amb les seves pors i els seus fracassos. Podem agrair-los les decisions que ens han ajudat, i sobretot, recordar, per quan tot això passi, qui ha fet què i qui no ha fet res, o gairebé!

En positiu. Una vegada més, moltes de les castanyes del foc—per no dir totes—les han tret gent que treballa pels altres, servidors públics de la sanitat, els serveis socials i assistencials, emergències i també gent anònima, confinada des de casa, les entitats, els emprenedors i les empreses. D'aquestes darreres no totes, és cert, però moltes han donat un exemple de com reinventar-se, com aportar quelcom de positiu davant la situació d'emergència, deixant de banda les lògiques del mercat i d'un sistema competitiu per implementar un xip col·laboratiu, visualitzant que hi ha interessos comuns més importants que els legítims interessos particulars, i que ara és el moment de posar el focus en tot el que és comú, compartir i ajudar. Des de Dllel Advocats, amb els meus companys de despatx, modestament, fa dies que estem assessorant de franc totes aquelles persones que tenen algun dubte jurídic vinculat amb la

Moltes empreses, no totes, han donat un exemple de com reinventar-se i de com aportar quelcom de positiu

Covid-19. Només han d'adreçar-nos un mail a info@dlleiadvocats.com i traslladar-nos allò que els preocupa.

Quarta.- Fem un reset, construïm una segona oportunitat. L'altre dia @AntonietalJarne compartia un tuit que resumeix molt bé la idea que ens cal repensar moltes de les nostres creences i actuacions dels darrers anys que ens han portat fins aquí, per mirar de donar-nos entre tots una segona oportunitat. Darrerament, amb més o menys intensitat, molts de nosaltres hem vinculat la idea de plaer i llibertat a un consum sense esma. Tot el que volem, ens faci falta o no, ho volem ja, i si ens ho poden portar a casa millor. Aquests dies, siguem sincers amb nosaltres mateixos, ens n'hem pogut adonar—tant de bo sigui així—, que amb molt menys podem viure i que el que de veritat importa són altres coses més enllà del darrer model de cotxe, l'última versió de mòbil o dels sneakers que porta tal influencer.

Cinquena.- Darrera reflexió. Actuem més en local. Ara, en sortir del confinament, tinguem més present qui són els que contribueixen amb el seu esforç a generar valor i riquesa aquí i ara, per mantenir els serveis socials que tant ens han ajudat a superar aquesta crisi. No són les grans multinacionals, que paguen impostos fora i precaritzen el treball, això sí amb un embolcall de modernitat i 2.0. Consumim, amb coneixement!, productes de proximitat, dels nostres productors locals, consum Km 0, anem a les botigues dels nostres barris, al petit comerç de tota la vida, que sembla un animal en perill d'extinció, gaudim de la nostra restauració, consumim cultura, teatre, llibres i música, mantenim viva l'ànima, gaudim d'un turisme i oci de proximitat, descobrint les meravelles que tenim ben prop casa, ajudem-nos tots plegats a reeixir, d'aquests dies de parada obligada amb una nova mirada, amb una nova actitud i compromís, més social, més sostenible i més cooperatiu.

Prometo que el proper Dllel serà més jurídic, ja em perdonareu l'atreviment. Cuideu-vos molt, que tenim molta feina. I no us relaxeu, que encara no ho hem superat, però de ben segur que #totanirabe.